

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1521/2016
19.01.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Вање Јовановић Чупић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Руми К 1/16 од 10.02.2016. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 155/16 од 20.09.2016. године, у седници већа одржаној дана 19.01.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Руми К 1/16 од 10.02.2016. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 155/16 од 20.09.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми К 1/16 од 10.02.2016. године, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, за које кривично дело му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и узета као утврђена казна затвора у трајању од десет месеци за кривично дело насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ у стицају са кривичним делом тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ по опозваној условној осуди изреченој пресудом Основног суда у Сремској Митровици К 853/11 од 11.05.2005. године, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године три месеца у коју казну му се урачунава време које је провео у притвору. На основу члана 264. у вези члана 261. ЗКП, окривљени је обавезан да суду на име трошкова кривичног поступка плати износ од 42.268,34 динара, а да на име судског паушала плати износ од 5.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 155/16 од 20.09.2016. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднела бранилац окривљеног АА, адвокат Вања Јовановић Чупић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и донесе ослобађајућу пресуду или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном или другостепеном суду на поновно одлучивање, да се у смислу члана 488. став 3. ЗКП, одложи односно прекине извршење правноснажне пресуде и да на основу члана 488. став 2. ЗКП, бранилац окривљеног буде обавештен о седници већа Врховног касационог суда.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче да је за постојање кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом, поред радње извршења кривичног дела која се у конкретном случају састоји у одбијању предаје личне карте и упућивању претњи полицијским службеницима који су по пријави за нарушавања јавног реда и мира дошли код окривљеног, неопходно и наступање последице те радње, која се огледа у томе да је дошло до ометања службених лица у обављању послова одржавања јавног реда и мира. Међутим, према ставу браниоца, претње које је окривљени упутио службеним лицима, саме по себи, не представљају предметно кривично дело, јер исте нису довеле до ометања службених лица у обављању послова одржавања јавног реда и мира, а посебно када се има у виду да окривљени критичном приликом службеним лицима није пружао никакав физички отпор, тако да су га они без икаквих потешкоћа извели из куће. Поред тога, бранилац у захтеву истиче и то да је неприхватљив став другостепеног суда да упућене претње представљају пасиван отпор окривљеног полицијским службеницима.

Врховни касациони суд изнете наводе захтева браниоца окривљеног оцењује као неосноване.

Наиме, кривично дело ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру постоји, када се увреди, злостави, прети да ће напасти, покуша да нападне или нападне или на други начин омета овлашћено службено лице у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира.

Према чињеничном опису радње извршења предметног кривичног дела датом у изреци првостепене пресуде, окривљени АА није поступио у складу са наредбама овлашћених службених лица ПС Рума, који су интервенисали по пријави због нарушавања јавног реда и мира да им преда личну карту ради утврђивања идентитета а потом и да пође са њима у полицијску станицу већ је

оштећенима ББ и ВВ упутио претње да ће одмах сутра да им скине униформе и да ће на њих послати мафију из Новог Сада, а затим је претио оштећеном ВВ речима: “Тебе када будем видео у цивилу ја ћу те решити“, тако да, по оцени овог суда, целокупно понашање окривљеног које се огледа у непоступању по наредбама овлашћених службених лица и у упућивању претњи оштећенима има карактер ометања овлашћених службених лица у обављању послова одржавања јавног реда и мира што упућује на закључак да је наступила последица предметног кривичног дела.

Следствено изнетом, неосновани су наводи захтева браниоца окривљеног да наведено дело није кривично дело, да није наступила последица кривичног дела и да је на штету окривљеног повређен кривични закон из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Поред тога, Врховни касациони суд налази да је у конкретном случају кривично дело окривљеног правно квалификовано као кривично дело ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру („Сл. гласник РС“, број 51/92...85/2005), иако је после извршења кривичног дела, а пре доношења побијане првостепене пресуде дана 05.02.2016. године, ступио на снагу Закон о јавном реду и миру („Сл. гласник РС“, број 6/2016), који одредбом члана 23. став 1. инкриминише кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности, са другачије запређеном казном, што поставља питање примене блажег закона у смислу члана 5. став 2. КЗ, а што би представљало разлог за подношење захтева за заштиту законитости због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Међутим, како Врховни касациони суд у смислу одредбе члана 489. став 1. ЗКП, испитује правноснажну одлуку или поступак који је претходно њеном доношењу у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости, а да бранилац окривљеног правноснажну пресуду побија само због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, овај суд није могао да поводом захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног а по службеној дужности преиспитује правноснажну пресуду у погледу правне оцене дела.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић, с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

љи